

Asbjørn Heiret - Skihistorier:

Da museumstyret bestemte seg for "Nannestad skihistorie fram til 1960" som emne ved den temporære utstillingen vi ønsket å innstallere i Nannestad Bygedemuseum våren 2009, trodde vi det var mengder av utstyr, bilder, premier, program, resultater, osv å øse av, men der tok vi feil. Selv om det var kjent at gjenstandene bare skulle være til låns i noen måneder fikk vi svært lite.

Om vi hadde gått for skihistorien fram til år 2000 hadde vi sikkert fått en meget fyldig utstilling, men for oss amatører i faget ble det for komplisert å få det til på den tiden vi hadde fram til åpningstidspunktet. Imidlertid fikk vi en meget solid skisamling som viser ski fra 1870-tallet til 1950-åra.

På det siste årsmøtet i Historielaget var jeg så uforsiktig å nevne at vi burde ha med flere historier i Skokla. Det tok ikke lang tid før redaktørene kom og ba om stoff. Siden vi nå har utstilling om skihistorie i museet, vil jeg bidra med to skihistorier fra min ungdom.

Skisesongen vinteren 1946 var den første etter at andre verdenskrig var slutt og det ble igjen lovlig å arrangere skirenn. Kretsmesterskapet for gutter skulle arrangeres i Furukollen i Rælingen. Min kamerat Tore Gresaker og jeg skulle være med. Vi var begge 16 år den gangen, og stilte i klassen 15-16 år. For å komme til skibakken tok vi Nannestadbussen, jeg fra Holter meieri og Tore fra Hagamoen. Ved Norheim kafè på Kjeller gikk vi av og tok beina fatt med hopp skiene på skuldra. Til Furukollen var det vel mellom 5 og 6 km. Selv om det var langt å gå kom vi tidlig til bakken som vi ikke hadde sett før, og trodde vi skulle få et prøvehopp eller flere, men den gang ei. Det var bare å vente til rennet begynte. Både Tore og jeg hoppet så godt at vi visste det ville bli premie på begge. Den gangen fikk en ikke resultatene uiddelbart. Lengdepoengene måtte letes framfra en tabellbok og legges til stilkarakterene for hver hopper. Dette ble gjort manuelt, og da det var godt over 100 hoppere tok det tid.

Skiseksa skulle finne sted i et lokale sentralt i Lillestrøm og vi måtte jo dra dit. Det var bare å ta hopp skiene på skuldra igjen og rusle til Lillestrøm. Tiden blir ganske lang når en må vente i flere timer. Hvilken premie jeg fikk husker jeg ikke, men Finn Lund fra Gardermoen ble kretsmester. For å komme hjem tok vi toget til Jessheim. Derfra til Holter var det bare å gå igjen. Til Holter meieri, dit jeg skulle, var det mellom 8 og 9 km, mens Tore måtte gå godt over to kilometer lengre. Det ble natta før vi var hjemme. Jeg gikk i første klasse på realskole på Jessheim det året, og mandag morgen var det bare å komme seg avgårde igjen. Om jeg syklet eller brukte sparkstøtting husker jeg ikke, men det var i alle fall ikke noe som het skolebuss den gangen. Jeg var dessuten den eneste fra skolene Løken og Finstad som gikk på Jessheim det året. For meg ble det en ski helg jeg ikke glemmer.

Høsten 1952 var jeg ferdig med Befalsskolen for Hærens Lette Tropper, (nå og før krigen Kavaleriet), og ble beordret til Bardufoss for vinteren 1953. Da jeg var hjemme på julepermisjon kjøpte jeg et par brukte hopp ski, for de jeg hadde var ikke bra og jeg ville

være med på de skirennene som ble arrangert i kretsen rundt Bardufoss. Skiene ble sendt nordover med tog og båt. Jeg gikk lenge og ventet på skiene, men de kom ikke. Etter en stund fikk jeg melding fra havnekontoret på Finnsnes om at skiene havnet på sjøs under et hiv, og måtte anses som tapt. Den gang var Hovdeskia populære, og etter å ha snakket med forsikringsselskapet kjøpte jeg et par flotte ski som jeg benyttet hele vinteren. Rett etter påske og like før jeg skulle sydover igjen kom det etfrakdebrev fra Finnsnes. Det gjaldt hoppskiene mine som hadde drevet i land et sted i Lofoten og var sendt tilbake til Finnsnes. Skiene ankom Bardufoss før jeg reiste derfra, men de så ikke bra ut, vindskjeve og med rustne bindinger. Forsikringsselskapet som hadde fått melding om dette kom fort på banen og ville redusere forsikringsbeløpet, for som de skrev: "Skiene har jo en viss verdi". Det tok meg en tid å overbevise dem om noe annet. Egentlig angrer jeg litt på at skiene ble stående på Bardufoss, for i skiutstillingen hadde de jo vært en attraksjon.

Foto: Inger Bjørndal Foss